

درس شماره ۱۳: گذاشتن و گزاردن

یکی از غلط‌های بسیار رایج املائی، در کاربرد درست و به‌جای این دو واژه قرار دارد. به ویژه در نوشتن ترکیبات آنها، مانند: قانون‌گذار، بنیادگذار، نمازگزار، خدمت‌گزار و غیره. نخست باید دانست که نوشتن این دو فعل به صورت گذاشتن و گزاردن نادرست است و درست آنها همان گذاشتن و گزاردن است.

گذاشتن به معنی قرار دادن چیزی به طور عینی و مشهود در جایی است. مثلاً «او کتاب را در قفسه گذاشت». مجازاً نیز به معنی پی انداختن، وضع کردن و بنیاد نهادن چیزی است، مانند قانون‌گذار که کسی است که قانون را وضع می‌کند یا بنیادگذار که چیزی را تأسیس می‌کند، یا نام‌گذاری که وضع کردن نام برای چیزی است.

گزاردن را نیز می‌توان در دو معنی کلی به شرح زیر خلاصه کرد:

۱- به معنای «به جا آوردن»، «ادا کردن»، «انجام دادن». مثلاً نماز گزاردن یعنی «ادا کردن نماز»، یا وام‌گزاردن یعنی «ادا کردن وام»، بنابراین وام‌گزار، درست است نه وام‌گذار. به همین ترتیب باید نوشت: حج‌گزار، خراج‌گزار، سپاس‌گزار، شکرگزار، خدمت‌گزار، حق‌گزار، پاسخ‌گزار، مدح‌گزار، پیغام‌گزار، کارگزار (اجرا کننده و انجام دهنده کار)، پیغام‌گزار (کسی که پیغام را باز گو می‌کند یا پیغام را می‌آورد) گله‌گزاری، خبرگزاری، و ... .

۲- به معنای «برگرداندن از زبانی به زبان دیگر یا از بیانی به بیان دیگر، یا از نظامی به نظام دیگر»؛ بنابراین برابر است با «ترجمه کردن». یعنی «گزارنده» و «گزارش» به معنای مترجم و ترجمه می‌باشد. خواب‌گزاری نیز یعنی «تعبیر خواب» و خواب‌گزار یعنی تعبیرکننده خواب